

ków, podając liczbę pracowników, nie pracujących w poszczególnych okresach czasu.

§ 4. Na żądanie inspektorów pracy, względnie inspektorów przemysłowych, właściciele, względnie kierownicy gospodarstw, zakładów i przedsiębiorstw, wymienionych w ustępie 1, § 3 są obowiązani udzielać wszelkich informacji o każdym strajku, względnie lokaucie w podległych im zakładach, w szczególności udzielać odpisów żądań pracowników, zgłoszonych na piśmie, oraz odpisów umów, zawartych w wyniku zatargu.

§ 5. Właściciele, względnie kierownicy gospodarstw, zakładów i przedsiębiorstw, wymienionych w ustępie 1 § 3, na wypadek nie zastosowania się do przepisów §§ 3 i 4 niniejszego rozporządzenia lub podawania danych świadomie nieprawdziwych, podlegają karze do wysokości przewidzianej w art. 5 ustawy z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej. Kary te wymierza starosta. Od orzeczenia starosty służy odwołanie według obowiązujących przepisów; w szczególności w b. dzielnicy pruskiej mają odpowiednie zastosowanie przepisy pruskiej ustawy o wydawaniu policyjnych rozporządzeń karnych w sprawach o wykroczenia z dnia 23 kwietnia 1883 r. (ZB. Ust. strona 65) z wyjątkiem przepisu ustępu 3 § 1 tej ustawy.

§ 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Dyrektorowi Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:

Witos

95.

Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych

z dnia 5 lutego 1921 r.

w przedmiocie wykonania ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 7, poz. 44 wzgl. Dz. Urz. Min. b. dzielnicy pruskiej № 10 str. 221) na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

Na mocy art. 6 lit. d. ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dz. Pr. P. P. № 64, poz. 385 wzgl. Tyg. Urz. № 61, str. 319) postanawiam w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych co następuje:

Art. 1. Moc obowiązującą rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 52, poz. 320) rozciąga się na obszar b. dzielnicy pruskiej ze zmianami art. 5, 7, 16 i 17.

Artykuły te obowiązywać będą na obszarze b. dzielnicy pruskiej w następującym brzmieniu:

Art. 5. Obywatel polskim staje się, kto objął nadany mu stałe i zgodnie z przepisami obowiązującymi urząd w polskiej cywilnej służbie bezpośrednio-państwowej lub kto został przyjęty zgodnie z obo-

wiązującymi przepisami do polskiej służby wojskowej, o ile władza nadająca urząd lub przyjmująca do służby wojskowej nie uczyniła przeciwnego zastrzeżenia. Zastrzeżenie ze strony władzy winno być uwidocznione w piśmie nominacyjnym względnie w pierwszym dokumencie wystawionym dla przyjętego do służby wojskowej z okazji tego przyjęcia.

Wszelako co do osób, zamianowanych na urząd bezpośrednio-państwowy w służbie cywilnej przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia na obszarze b. dzielnicy pruskiej, lub w ciągu następnych trzech miesięcy, władza może skorzystać z przysługującego jej prawa zastrzeżenia, o ile zawiadomi o niem osobę interesowaną najpóźniej do sześciu miesięcy od dnia wejścia niniejszego rozporządzenia w życie na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

Osoby, zamianowane na urząd bezpośrednio - państwowy w służbie cywilnej, nie nabywają z tego tytułu obywatelstwa polskiego, jeśli przed upływem trzech miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia na obszarze b. dzielnicy pruskiej utraciły urząd.

Przyjęcie do służby wojskowej, o ile miało miejsce przed 1 stycznia 1921 roku, nie powoduje nabycia obywatelstwa polskiego, jeśli osoba przyjęta do służby wojskowej została do dnia 1 października 1920 roku z niej zwolnioną lub jeśli władza do dnia 1 stycznia 1921 r. skorzystała z prawa dodatkowego zastrzeżenia przewidzianego rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 52, poz. 320).

Osoby, nie objęte ustępem pierwszym niniejszego artykułu, a zajmujące jakiegokolwiek stanowisko w służbie publicznej, nabywają obywatelstwo polskie tylko wówczas, jeśli według wyraźnego przepisu ustawowego są traktowane co do swego charakteru służbowego narówni z osobami mianowanymi na urząd bezpośrednio-państwowy.

Pojęcie urzędu bezpośrednio-państwowego i pojęcie służby wojskowej ocenia się według właściwych przepisów.

Art. 7. Władzami powołanymi do decyzji w sprawach obywatelstwa są:

- a) Starostwa, Starostwa Grodzkie i Prezydenci miast, tworzących powiaty miejskie, ostatni o ile w danem mieście niema Starostwa Grodzkiego,
- b) Województwa,
- c) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Art. 16. Akt nadania obywatelstwa polskiego, jakoteż wszelkie orzeczenie lub poświadczenie, dotyczące prawa obywatelstwa, może być z urzędu unieważnione, jeśli się okaże, że okoliczności faktyczne mające pod względem prawnym znaczenie istotne, o ile służyły władzy za podstawę decyzji, są niezgodne z prawdą.

Z prawa tego korzystać będzie władza zwłaszcza wtenczas, jeśli strona interesowana albo jej prawny zastępca przedstawił świadomie stan faktyczny niezgodnie z rzeczywistością.

Unieważnienie z urzędu ma nastąpić, jeśli przepisy ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 7, poz. 44 względnie Dz. Urz. Min. b. dz. pr. № 10, str. 221) lub przepisy niniejszego rozporządzenia, zostały naruszone albo mylnie zastosowane.

Do orzeczenia nieważności powołane jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, o ile chodzi o decyzję jego lub Województw, co do ostatnich wszelako tylko wówczas, jeśli dotyczą spraw uznania lub nadania obywatelstwa na zasadzie art. 3 względnie art. 8 ustawy wymienionej w poprzednim ustępie. Województwa zaś powołane są do orze-

czenia nieważności swych własnych decyzji, o ile one nie podlegają unieważnieniu przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, jakoteż orzeczeń lub poświadczeń Starostw, Starostw Grodzkich i Prezydentów miast, worzących powiaty miejskie.

Art. 17. Od orzeczeń Starostw, Starostw Grodzkich i Prezydentów miast, tworzących powiaty miejskie, służy prawo odwołania się do właściwego Wojewody.

Od orzeczeń Wojewody, o ile dotyczą wypadków uznania lub nadania obywatelstwa na zasadzie art. 3 lub art. 8 ustawy z dn. 20 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 7 poz. 44 względnie Dz. Urz. Min. b. dz. pr. № 10 str. 221) przysługuje prawo odwołania się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Przeciw wszystkim innym orzeczeniom Wojewody wnieść można w przeciągu 14 dni skargę do Senatu Administracyjnego przy Sądzie Apelacyjnym w Poznaniu.

Odwołanie wspomniane w ustępie 1 i 2 należy wnieść w ciągu 14 dni od dnia następującego po dniu doręczenia do tej władzy, która orzeczenie wydała w pierwszej instancji.

Władze I i II instancji obowiązane są wskazywać w swoich orzeczeniach termin do wniesienia odwołania lub skargi i władze, do której je wnieść należy.

Skarga do Senatu Administracyjnego jest dopuszczalną tylko z powodu naruszenia lub mylnego zastosowania przepisów ustawowych albo rozporządzeń na ich podstawie wydanych. Jeśli Senat Administracyjny uzna skargę za uzasadnioną, zniesie orzeczenie, poczem Wojewoda wyda nowe orzeczenie, przestrzegając zapatrywań prawnych wyrażonych w wyroku sądowym.

Art. 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

W. Kucharski

Minister Spraw Wewnętrznych:

w z. Kuczyński

96.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 3 lutego 1921 r.

w sprawie zmiany postanowień, dotyczących tymczasowej bezpośredniej komunikacji z kolejami Wolnego Miasta Gdańska.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. z 1919 r. № 14 poz. 152), konstytucyjnie zatwierdzonego w dniu 7 kwietnia 1919 r. (Monitor Polski № 82 z dnia 10 kwietnia 1919 r.) i w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu zarządzam co następuje:

W związku z podwyższeniem o 100% taryf osobowych i bagażowych na polskich kolejach państwowych od dnia 1 grudnia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 109 poz. 721) zmienia się rozporządzenie z dnia 6 września